

FENÒMENS METEOROLÒGICS

A Bordils, el meu poble, cada any es produïa un fenomen extraordinari: la pluja de colors. El cel s'omplia de núvols densos que brillaven com un arc de Sant Martí immens. No sentien ni llamps ni trons: començava a ploure directament, al voltant del migdia. Els pares, la meva germana gran, la Martina, i jo ens ho miràvem des de la finestra del menjador. No ens deixaven sortir perquè no volien que ens mulléssim, però jo sempre preparava les botes de goma, per si canviaven d'opinió. M'hauria encantat saltar sobre els bassals multicolors que es formaven als carrers i perseguir l'aigua que, com un rierol de pintura, corria seguint el desnivell i desapareixia per les reixes de la claveguera.

Per desgràcia, tampoc no ens deixaven sortir quan acabava de ploure. Ens havíem d'esperar a l'endemà, quan l'aigua de Sant Martí ja havia marxat. Ens coneixien i no volien que ens refredéssim. Tot i així, si agafar una galipàndria era el preu per saltar sobre aquells bassals i acabar tan pintada com si fos carnestoltes, no m'importava pagar-lo!

La dona del temps va anunciar que la pluja de colors d'enguany tindria lloc dimecres. Dimarts, a l'escola, la professora ens va dir que dibuixéssim com ens imaginàvem que seria. Jo em vaig dibuixar ballant al pati de casa, sota gotes vermelles, daurades, blaves, violetes, maragdes... Vaig tancar els ulls i em vaig imaginar l'escena. Giravoltaria amb els braços oberts. Alçaria la mirada cap al cel i tastaria la pluja. Quin gust tindria? Seria dolça, com la xocolata i mel? Seria intensa, com la maduixa? O àcida, com la llimona i la taronja? Potser notaria el meravellós gust de la melmelada de cabell d'àngel, aquella que em va deixar tastar l'àvia feia temps...

Ja tenia vuit anys i l'escola era només a deu minuts de casa, de manera que me'n tornava sola. En entrar al menjador, em vaig topar amb el pare. Com que demà es

produiria la pluja, havia plegat abans de la feina. Em va saludar tossint. Últimament tossia molt: deia que havia agafat una al·lèrgia ambiental. Jo no sabia què significava això, però com que el veia somriure i sabia que, avui dia, hi havia metges per a tot, no estava preocupada.

El pare treballava a la planta petroquímica dels afores de Bordils. Tret dels treballadors, ningú no s'hi acostava mai –els rumors afirmaven que hi vivia un drac ferotge i la bruixa Morgana–; el pare, però, m'hi va portar una vegada, l'any passat. No vaig veure ni un drac ni una bruixa, sinó una xemeneia gegantina que semblava un con obert per dalt. I voleu saber un secret? D'allà en sortia una columna de fum de colors! Recargolada, llampeguejant i hipnòtica. Ja ho veieu: a Bordils ens encanta l'arc de Sant Martí.

Per fi va arribar dimecres. Al poble va sonar una sirena aguda i insistent i tots els bordilencs van entrar a casa per contemplar el fenomen. Els pares, la Martina i jo vam seure davant la finestra del menjador. El cor m'anava a cent. Els peus se'm movien sota la cadira, nerviosos. Vaig deixar escapar un «Ooooh!» de fascinació quan els núvols de gammes infinites van poblar el cel.

Aleshores, el pare va esclatar amb un estossec. Em vaig girar cap a ell: s'estava mirant la mà. En adonar-se que l'estava observant, va amagar-se-la dins la butxaca i va perfilar un somriure forçat. Es pensava que no me n'havia adonat, però tenia una taca vermella al palmell. Semblava... sang.

La pluja va començar i em vaig oblidar d'allò vermell. Les gotes de Sant Martí van precipitar-se sobre el poble, centellejant com lluernes i repicant contra el terra i els vidres. Una música policromada. Era màgic.

«Un refredat de no res. Una setmana al llit, una mica de Dalsy i ja m'hauré recuperat», vaig pensar. «Val la pena». Sense donar-hi més voltes, vaig aixecar-me i vaig sortir disparada cap al rebedor, on havia deixat les botes de goma. Me les vaig posar a corre-cuita, mentre els pares sortien corrents darrere meu. Van arribar al rebedor tot just quan jo havia obert la porta de casa.

–No surtis, Nina! –va bramar el pare. Va allargar la mà cap a mi, però un atac de tos el va obligar a aturar-se. Va caure de genolls a terra. La mare va deixar anar un xiscle d'horror i el va sostenir amb els braços.

–Jaume!

–Estic bé, estic bé –va articular el pare, eixugant-se la boca amb la màniga–.
Nina...

Massa tard. Ja havia sortit i corria carrer avall, fent l'avió amb els braços. L'últim que vaig sentir va ser la meva mare cridant des del rebedor:

–Nina, torna! És radioactiva!

Què carai volia dir *radioactiva*? Sonava a invent del Doraemon, o sigui que no devia ser tan dolent.

La pluja era fantàstica. Estava fent realitat el que sempre havia desitjat. M'havia convertit en la nena del dibuix. Vaig alçar els ulls cap a la pluja: l'aigua cromada com el fum de la casa de Morgana i el drac ferotge va banyar-me la cara. Vaig obrir la boca. Tenia gust... tenia gust de...

Sang.

Ni de maduixa, ni de llimona, ni de mel, ni de taronges. Tenia un gust metàl·lic. Era com si m'estigués empassant ferro rovellat i fos. Sí, fos, perquè cremava moltíssim. Com la xocolata calenta que...

Vaig cridar amb totes les meves forces. Ràpidament vaig entendre per què notava aquell gust ferrós a la boca. No era la pluja, sinó la meva pròpia sang. La llengua se m'havia obert per la meitat, com un paper estripat. Els ulls em cremaven i els vaig tancar amb força. Vaig caure de morros. En tocar els bassals colorits de la vorera, els pantalons i les mànigues de l'anorac se'm van desintegrar i l'aigua va tocar-me la pell directament. Els braços i les cames se'm van omplir de butllofes, com si m'haguessin llençat a la foguera.

Vaig intentar moure'm. Volia tornar a casa i refugiar-me en els braços confortants dels pares, però el cos no em responia. Vaig tractar de xisclar, però la pluja que m'havia empassat m'havia desfet les cordes vocals. El pit em bullia i no podia respirar. Vaig intentar treure'm l'aigua dels ulls, eixugant-los amb la samarreta de sota l'anorac, però l'únic que vaig aconseguir va ser arrencar-me'n un. Amb l'ull dret vaig veure el grotesc i borrós viatge que va fer l'esquerre, rodolant per la vorera i perdent-se per sempre claveguera avall.

Vaig vomitar l'esòfag, la laringe i la llengua. I aquesta va ser l'última pluja de colors que vaig veure, i la més creativa: una barreja entre taronja gàstric, vermell intravenós i marró escatològic.